आहो। अहोपुरुषस्य भावः मनोज्ञादित्वाद्वुञ् आहोपुरुषिका ज॰म॰
कार्य्यसिद्धावपि तत्साधने वृत्तिः तामम पूर्पणखे पश्य सद्रत्नका
न्तिभिः ध्वस्तान्धकारेऽपि पुरे पूर्णेन्दोः पूर्णचन्द्रस्य सन्निधिः सदा
सन्निधानन्न पुनस्तेन कृत्यं रत्नप्रभाभिरेव तत्कृत्यस्य कृतत्वात्
॥ २७ ॥

आहोदत्यादि। ममाहोपुरुषिकां पश्य सद्रत्नकान्तिभिः सद्र भ॰
त्नानां प्रभाभिर्ध्वस्तान्धकारे नाशितध्वान्तेऽपि मत्पुरे सदा पूर्ण
न्दोः सन्निधिः एतेन प्रयोजनाभावेऽपि भीत्या पूर्णाभूत्वा चन्द्रस्ति
ष्ठति देवैरपि भीत्या नासौ पीयते चन्द्रप्रभाणि च रत्नानि मम
सन्तीति सूचितं अहमेव पुरुषोयत्रेति सम्भावनायामाहोपुरुषि
का निपातनात् आहोपुरुषिकादर्पाद्यास्यात्सम्भावनात्मनीत्य
मरः। अहोपुरुषस्य भाव आहोपुरुषिका इति केचित् तदा विका
रसंघेतिभावे कण् स्त्रीत्वमभिधानात् काव्यनाशीरकइति अत
इत्वं सदेति कुतःककुहेत्यादिना निपातितं ॥ २७ ॥

हृतरत्नश्चुतोद्योगो रक्षोभ्यः करदोदिवि। पूतक्र
तायीमभ्येति सत्रपः किन्न गोत्रभित् ॥ २८ ॥

हृत। हृतोचैःश्रवआदिरत्नोगोत्रभिदिन्द्रः अतएव च्युतो ज॰म॰
द्योगः दिवि वर्त्तमानोऽपि रक्षोभ्यः करदः राजग्राह्यं वित्तम्र
यच्छन् पूतक्रतायीं शचीं पूतक्रतोरैचङीष् पुंयोगादाख्यायामि
ति सत्रपः सव्रीडः किन्नाभ्येति न ढौकते ॥ २८ ॥

हृतेत्यादि। गोत्रभित् इन्द्रोदिवि वर्त्तमानोऽपि सत्रपः सलज्जः भ॰